

[Holstein.]

De to Aar, der er forløbet siden sidste Folketingsvalg, har tydeligt vist, at det bestaaende socialdemokratiske Styre ingenlunde er Garant for Ro og Orden i vort Samfund, for givne Tilsagns og Løfteres Ubredelighed, for fremsynet og fast Plan-økonomi, for sund og ædruelig social Administration, for betænksom og samvittighedsfuld Finansledelse, for gode og retsindige Arbejds- og Beskæftigelsesforhold eller for virksomhedsfuld Varetagelse af Landbrugets Tarv som dansk Erhvervslivs Hovednerve og som vort Samfunds uundværlige sociale Ballast — end sige Garant for kyndig og fast Hævdelse af Landets økonomiske Interesser udadtil. Regeringen synes langt snarere Garant for det modsatte. Det social-radikale Finansstyre kendetegnes ved voksende Skattepaalæg og voksende Gældsstiftelse i Stat og Kommune i en Tid, hvor Nationens Indtjeningsmuligheder stadig er blevet formindsket, og hvor de økonomiske Forhold i Verden stadig gør det vanskeligere at opnaa blot partielle Fordele, end sige en varig almindelig Bedring. Det offentliges Levefod holdes ikke i Plan med de private Erhvervsvilkaar, og Landets Passiver faar Lov at stige langt hurtigere end det producerende Samfunds Aktiver. Professor Axel Nielsen har med Rette fremhævet dette i den Jubilæumsartikel, han for nylig skrev til den danske Radikalismes Hovedblad „Politiken“s Pris. Investeringskapitalerne svulmer op i geometrisk Progression, hvor Produktionskapitalen og de reelle Værdier kun tiltager aritmetisk, stagnerer eller gaar tilbage. Men saa længe Regeringen kan faa billige Laan, der bliver liggende i Bankerne, ubegrænset Overtræk i sin Partifællebank og rare udenlandske Laan og Kreditter under Paaberaabelse over for Udlandet, særlig England, af disse Kreditters Nødvendighed for Kronens Stabilitet, saa længe Nationalbanken kan udstede Sedler, opkøbe Obligationer og spille Krisefond og Kriseforsyn som hidtil, skal dette, arbitrært mod den danske Handels elementære Rettigheder og Interesser, slaa den naturlige Import ned, til Gavn for hjemmeindustriel Foretagsomhed, til Forøgelse af Landbrugets Produktionsomkostninger og til Formindskelse af vore Eksportmuligheder; saa længe Regeringen uanfægtet kan favorisere og privilegere en begrænset Del af Arbejderbefolkningen til Forarmelse for den øvrige, saa længe den kan hutle sig igennem med midlertidige Forbud mod Lockout, med Paabud om tvungen Voldgift, med Passivitet over for ulovlige Strejker, med partisk og

vilkaarlig Politibehandling, efter som det gælder egne eller andres politiske Tilhængere, saa længe Socialreformen kan misbruges af socialdemokratiske Kommunalbestyrelser med fuldkommen Respektløshed for Loven og for Statsmyndighederne, saa længe denne socialdemokratiske Svikmølle af Forfald og Opløsning, politisk og økonomisk, socialt og moralsk, faar Lov at svirre løs uden at støde paa en Modstand, som betyder noget, eller som indgyder Respekt, saa længe vil det socialdemokratiske Forfaldsdemokrati have gode og blide Dage trods haarde og bitre Tider.

Hvad der trænges til i dette Land — deri synes det mig, at den Højskoleforstander, som før blev citeret, har fuldkommen Ret —, er en dybtgaaende folkelig Fornyelse, en Samling af alle Nationens Kræfter. Der spildes og gaar alt for meget tabt i Danmark. Det danske Folk har ikke i Tider som dem, der er inde, Raad til at yde mindre end sit bedste paa alle Omraader. Hertil kræves ikke først og fremmest et partipolitisk Systemskifte, som alligevel ikke vil blive noget Systemskifte, men kun vil betyde et Personskifte, som med Sporene fra 1920—24 og fra 1926—29 for Øje hverken vækker Tro eller skaber Samling, end sige rejser en samdrægtig national Fællesvilje. Bøj heller tiltrænges en godtkøbs og overfladisk Forfatningsændring, hvor alt bliver ved det gamle i et Etkammer i Stedet for i et Tokammer, ligesom Søren Kierkegaards Københavnerne, der flygter for sig selv om Søndagen og genfinder sig selv paa Dyrehavsbakken. Hvad det danske Folk først og mest har behov, er et dybtgaaende Sindelagsskifte, en aandelig og moralsk Forfatningsændring. Det danske Folk er ikke længere delt efter idealistisk betonedede politiske Anskuelser, men sønderdelt i snævre materielle Klasseinteresser.

Intet af de gamle politiske Partier har længere en fast Helheds- og Grundopfattelse at bygge paa, deres politiske Grundvold er blevet et Kludetæppe af sønderrevne og afblegede Anskuelser. Socialdemokratiet agiterer og agerer marxistisk, men dets Politik er, som den højtærede Socialminister saa rigtigt og redeligt har fremhævet, en bourgeois-demagogisk, snusfornuftig Enkrones-Socialisme: En Krone mere i Løn, en paalidelig Partifælle i Stilling dør og her, en Stemmekøbslovgivning, som kan opretholde Tilslutningen fra Flertallet i Folket og dermed foreløbig Magten i Staten — det er mere værd end Kampen for en marxistisk Samfundsomvæltning.

De Konservative vedtog i Fjor et nyt Program eller rettere fiktede det gamle